

самото ви сърце. А това е именно, което се нарича душа въ единъ художникъ, талантъ и замахъ; това е, което носи младия скулпторъ въ своитѣ гърди, което се таи въ самия него и чудно избликва въ всѣко парченце глина, нахвърляна въ мили ескизи и наченки.

Следъ туй разгледахъ малкитѣ работи на художника, т. е. малки по обемъ, но голѣми по своето художествено изпълнение, за което би имало да се каже много нѣщо, но окото не може да обгърне всичко отъ веднѣжъ въ краткото време презъ което имахъ възможность да разгледамъ шателно само нѣколко отъ тия работи; освенъ това, и най-тънкото схващане, не може отъ веднѣжъ да обеме всичкитѣ нюанси на едно художествено творение, защото, истинското изкуство е безсмъртната книга, която колкото пѣти и да прелиствашъ, все долавяшъ и откривашъ по нѣкоя нова красота.

Единъ малък бюстъ, изобразяващъ старецъ, дълго поглѣщаше вниманието ми. Въ тая старческа глава, артистътъ майсторски е изтъкналъ всичкитѣ тънки вибрации на едно човѣшко сърце, клюмнало подъ неумолимия законъ на времето. Тоя типъ не е взетъ отъ сферата на охолнитѣ щастливци — отъ него лѣха безропотната измъченостъ отъ живота; но все пакъ, очитѣ, макаръ и уморено, още блуждаятъ къмъ чашата на живота... Старческо набръчкано чело, очитѣ дълбоко хлътнали въ орбититѣ си . . . Остатъкъ отъ нѣкогашни буйни коси се пилеятъ въ редки старчески къдри . . . Тоя бюстъ навѣва нѣкаква неопредѣлена тъга, но привлича съ своята простота и естественостъ, кара те почти да заобичашъ тая старостъ, отъ която всички се боятъ.

Друга една дѣтска главичка ме пренесе въ съвсемъ друго чувствуване. Г. Николовъ умѣе да предава на своитѣ творения нѣщо неуловимо, примамливо. Гледамъ малката детска главича, покрита съ капюшонче. Тя отведнажъ плѣнява, но не съ красотата на чертитѣ си — не, защото то е тъй крехко и неоформено още . . . Туй, що привлича е нѣщо, което съ думи не може да се изрази,